

На почетку да разјасним две ситнице. Прво, нисам ја дао наслов „Антифашиста не зна историју“, већ је то учинио уредник.

Мој наслов је гласио: „Прво пажљиво читај и слушај па реагуј!“ Друго, у мом тексту нема неучтивости и етикетирања а још мање дисквалификација!

Прва поставка од које полази друг Мартинов јесте равнање Независне Државе Хрватске и Војноокупационе територије Србије, а узгред Анте Павелића и Милана Недића. Моје вишедеценијско бављење историјом Другог светског рата даје ми за право да ређам општеприхваћене чињенице које побијају поменуте полазне поставке.

Историјска наука је утврдила да је Независна Држава Хрватска имала готово све атрибуте државности: територија, управа, војска, влада, Скупштина... Поглавника Анту Павелића за председника Владе поставили су немачки обавештајци без готово икаквих услова, нарочито присиле.

Исто тако, није спорно да је та држава припремила законодавство за спровођење државног злочина над трећином свог становништва (Срби) и у знатној мери га остварила (управо онако како је предлагао министар Миле Будак, крајем маја 1941. покрај Госпића). Исто тако није спорно да је та држава учествовала у затирању јеврејског народа. Да појасним: у Независној Држави Хрватској Јевреје су убијали искључиво припадници хрватских оружаних снага, нема архивске грађе да су то чинили припадници немачких оружаних снага! Узгред, сви сабирни и концентрациони логори у Независној Држави Хрватској били су подређени једино хрватским властима, а то је значило да Немци нису имали готово никакав утицај.

Независна Држава Хрватска имала је међународно признање, отварала своја дипломатска и војна представништва, на пример и у Београду. То значи да су имали министра војске и иностраних послова.

Војно окупациона територија Србије није имала никакве атрибуте државности. Додуше, немачка окупациона власт је, следствено међународном ратном праву, обновила одређене административне органе југословенске краљевске власти (бановине, среска начелства). Историјска наука је утврдила да је немачки вођа Адолф Хитлер био изразити србофоб што се одразило и на његове планове у будућности на Балкану у којима није било места ни за какву Србију!

Милана Недића поставила је немачка окупациона команда непосредно после претње да ће између Хрвата, Мађара и Бугара поделити ту територију.

Ни Савет комесара нити Влада Милана Недића нису исто као Влада Независне Државе Хрватске. Ниједан од поменутих органа колаборационистичке власти није имао ни програме нити планове о уништењу припадника других народа. Узгред, нису за поређење логори у Независној Држави Хрватској и у војно окупационој територији Србија.

Влада Милана Недића имала је на извештан начин под својом ингеренцијом, а то значи без уплива немачких окупационих власти, Завод за преваспитање у Смедеревској Паланци. Вредно је подсетити се да је током постојања тог завода било само два-три убиства заточеника и то приликом напада на стражу. у тој влади није било министара ни за иностране послове нити за војску!

Немачка окупациона управа у Србији наплаћивала је ратну одштету, вршила реквизиције хране. Тако нешто није забележено у Независној Држави Хрватској. Немци су од Павелића добили за Источни фронт око две-три десетине хиљада добровољаца. Узгред, из Србије није отишао ни један једини војник!

Римокатоличка црква дала је битан допринос у стварању и постојању Независне

Државе Хрватске. С друге стране, Српска православна црква није подржала ни Михаиловића, ни Броза ни Недића. Узгред, док је у Независној Држави Хрватској вршено затирање Српске православне цркве (свештенство, објекти и верни народ), дотле је у Србији делатност римокатоличких свештеника била несметана, укључујући и веронауку и заклињање одређених војних формација.

Није могуће поредити колаборацију Павелића и Недића. Павелић хоће једнонационалну и једноверујућу Хрватску. Недић је хтео да спашава српски народ од уништења.

Могао бих у недоглед да ређам бројне општепознате чињенице о разликама између Независне Државе Хрватске и војно окупационе територије Србија, између Павелића и Недића. Чини ми се да то друг Мартинов никако не би могао да схвати. Уосталом, он ми приговара да етикетирам када констатујем да није читао књигу Милана Кољанина, нити је пажљиво слушао тон филма.

И на крају, да додам неколике чињенице о разликама Павелића и Недића: прогнанике и избеглице из Независне Државе Хрватске помагала је, према могућностима, Недићева влада. У једној породици Словенаца (Кучан) која је 1941. године спас нашла у Србији, новорођенчету су дали име Милан. У Независној Држави Хрватској, малим Српчићима, чији су родитељи убијени, давали су нова имена: мушким Анте и женским Антонија. А као рођендан уписивали су 10 травањ! И то све по закону и provedбеној наредби! Јосип Броз није укинуо те наредбе

П. С. Да би схватио да у ратовима нема невиних страна, да све стране чине злочине, препоручујем другу Мартинову да потражи мало литературе о Зигфриду Кашеу, великом и оданом пријатељу поглавника Павелића, како би се замислио над Кашеовим захтевом на суђењу 1946. у Загребу, да му Јосип Броз буде сведок тврдећи да су се током ратних година виђали!

Аутор је директор Музеја жртава геноцида из Београда

Видети још: [Златоје Мартинов: Дисквалификација у недостатку аргумента](#)

(Данас)